

Päijänne-purjehdus on Suomen suurin ja ehdottomasti parhaiten järjestetty purjehduskilpailu. Niin myös viime kesänä, kun kilpailtiin neljän-nentoista kerran. Järjestelyistä voisivat muutkin pursiseurat ottaa oppia. Purjehdus Päijänteellä poikkeaa niistä kilpailuista, joihin saaristo- ja avomeripurjehtijat ovat tottuneet. On yhteis-lähtö, jossa kahden kilometrin linjalla on noin 260 venekuntaa. Aallokkoa ei ole juuri lainkaan. Tuulet shiftailevat jatkuvasti eikä koskaan voi tietää, kumpi reuna järveä vetää paremmin.

Seuraavassa asiakkaamme Leo Kaartinen, kokenut avomeripurjehtija, kertoo kokemuksistaan Suomen suurimmasta kilpailusta.

Fiilistä purjehdukseen tuovat valtavat yleisömäärät rannoilla. Kilpailijoita seuraavat sadat moottoriveneet, ja tarkastusasemilla ihmiset taputtavat ja kannustavat. Tämä kaikki puuttuu mereltä. Se ei kuitenkaan ole ainoa syy miksi Päijänteelle tullaan, vaan houkuttimena on Päijänne-ruori, kiertopalkinto, jonka vopein vene saa vuodeksi.

Ensimmäisen kerran osallistuin Päijänne-purjehdukseen vuonna 1982. Edustin Kivenlahden Venekerhoa ja olin kilpaillut ainoastaan avomerellä. Takanani olivat rankat puoli- ja kolmevarttari MM-projektit, jotka rahoitin sekä omilla että pankin rahoilla. Pankki halusi omansa aikanaan, joten s/y Welaxista oli luovuttava. Ensimmäinen ostajaehdokas oli Osmo Luukka Lahdesta. Hän ei kuitenkaan ostanut sitä, vaan Banner 33-veneeseen, johon pyysi minua kippariksi. Ajatus ei kuitenkaan innostanut, koska matka Lahteen on pitkä.

Kesällä -82, kesken Päijänteen piirimestaruuskilpailuja. Luukka soitti ja pyysi minua apuun. Lähdin Säynätsaloon heti, olihan Päijänne-purjehduksen aatonaatto. Tuota lähtöä en ole katunut koskaan.

Veneessä oli puutteita vähän joka puolella: heloitus oli minitonnarin, vaikka vene oli kolmevarttari, purjeet olivat surkeassa kunnossa ja miehistö suunn...en rannalta kerättyä. Piirimestaruuskilpailuissa tuli toinen sija. Itse Päijänne-purjehduksessa olimme kolme kilometriä ennen maalia vielä johdos- sa, kunnes jouduimme reikään ja jäimme seitsemänsiksi. Huonommin kävi Tom Sjömanille, joka johti maililla muita, ajoi reikään ja lopputuloksena oli 25. sija. Tallbergin Inferno, kipparineen Mikko Brummer, siirtyi johtoon puolen mailin turvin, hyytyi ja me muut menimme kymmenen metrin päästä ohi jättäen Mikon odottelemaan tuulia. Takaamme tuli Jukka Leino reikiä

välttellen ja korjasi ruorin itselleen - 82.

Seraavana vuonna valmistauduimme ja talvesta lähtien Päijänteelle, puutteethan olivat tiedossa. Tilasin uudet purjeet Ruotsista Kanonilta, vaihdoimme heloitusta ja harjoittelimme ahderasti jäiden lähdön jälkeen. Tämä kannatti, sillä voitimme sekä piirimestaruuden että ruorin monien vaiheiden jälkeen. Pahin uhka oli jälleen Tallbergin Inferno 26, puikoissa edelleen Brummer. Johtoasema vaihtui useaan kertaan, mutta lopulta olimme maalissa ensimmäisinä. Mikon kohtaloksi koituivat jälleen oikuttelevat tuulet. Tuolloin muuten Mikon gastina oli Hjallis Harkimo, joka valitteli kisanpituutta. Ilmeisesti Skopbank-maailman ympäripurjehdus rasitti vielä.

Voiton juhla oli valtava: sireenit ulvoivat, yleisö riemuitsi voittajien lailla, shampanja virtasi ja onnitelijoita riitti loputtomiin. Moista juhlaa en ole missään muualla nähnyt.

Vuonna -84 päätin ottaa osaa omalla Inferno 26 Della -veneelläni. Tulimme Päijänteelle viikkoa ennen kilpailuja ja vietimme samalla lomaa, kun oli siihen mahdollisuus. Gasteina Welaxissa oli mereltä tutut Heikki Huotari, Timo Lautakatto ja Pete Salmela. Yhteistyömme oli mallikelpoista ja voitimme piirimestaruuden kaikki lähdöt näytösluonteisesti. Sinä vuonna olin satsannut avotuulille, veneen viritykset oli säädetty niitä varten. Olin myös hankkinut WB:itä superkevyen mylar-spinnun, harmi vain, ettei sitä voinut kertaakaan nostaa ylös, koska koko matka oli täyttä kryssiä. Tuuli nousi startin jälkeen mylertävän kovaksi ja siihen emme olleet varautuneet. Jäimme kärjestä, mutta maalia kohti nousimme vene veneeltä, kunnes maalissa oli enää kaksi edellä. Markkasen Dulcinea voitti ja olimme tyytyväisiä kolmanteen sijaan heikon alun huomioon ottaen.

Seuraavana vuonna oli Luukan Osmo vaihtanut veneensä Banner 23:een, jollaan, jonka kaikki purjeet oli venytetty kilpailukelvot-

tomiksi. Lähtö tapahtui Pulkki-lanharjun selältä. sain parhaan lähdön ja johtomme kesti miltei ensimmäiselle tarkastusasemalle, mutta tuulen heikentyessä alkoivat veneen puutteet päästä esille. Maalissa olimme kahdeksansina ja Hjallis Harkimo voitti Brummereiden avustamana Selectionilla.

Vuonna -86 olin tilannut puoliton-narin Ranskasta, mutta onnekseni tehdas purki tilauksen veneessä havaitsemiensa vikojen vuoksi. Jukka Wiikeri tarjosi tilalle Selectionia, ja kaupat tehtiin. Kauppaan liittyi muutamia sopimuksia, mm. Päijänne-purjehdus. Aloin valmistella sitä hyvissä ajoin. Edellisen vuoden voittajaveneen purjeet näyttivät erittäin hyviltä ja kunnollisesti tehdyiltä, ja kun veneen alkuperäiset purjeet olivat kaikkea muuta kuin tyydyttävät, päätin hioa purjehankinnat WB-Sailsistä. WB-purjeiden suunnittelun ja kehittelyn takana on purjehduksen ammattilainen Mikko Brummer, ja tuloksena oli purjekerta, joka varmasti löi laudalta kaiken mitä täällä on nähty. Päätimme Mikon kanssa olla yhteistyössä Päijänne-purjehduksessa. Mukaan tulisivat WB:stä Mikon lisäksi Mika v. Svetlick ja Heikki Nukari sekä minulta Heikki Huotari ja Ismo Platan, taustatuke-na Hilka Ertamo ja Pepi.

Veneen kuljetus Helsingistä Säynätsaloon on poliisisaattueineen jo

varsinainen tapahtuma. Kaikki meni kuitenkin hyvin, ja vietimme rattoisan illan saunoen ja leväten Muuramen Riihivuoressa, sillä seuraavan päivän kisoihin on paras keskittyä pysymällä poissa kilpailualueelta.

Starttimme ei ollut mikään erikoinen, eikä sillä Päijänteellä niin paljon ole merkitystäkään, kuin merellä. Niin kuin aiemmin kävi ilmi, saavuttaa takaa käyttämällä parhaat asemat. Pikku hiljaa saavutimme Dorista, pahinta vastustajaamme. Siitä kehittyikin varsinainen match-racing, sillä puolet kisasta me johdimme vuorotellen ja kilpailujännitystä riitti maaliin asti. Ratkaiseva käänne tapahtui kun otimme kovan riskin ja lähdimme kiertämään isoa saarta eri puolelta kuin sillä hetkellä johtava Doris. Riski kannatti, livahdimme ohi ja pidimme johdon maaliin asti.

Siinä lyhykäisyydessään minun kokemukseni Päijänne-purjehduksesta. Kisat ovat erinomaisesti järjestetyt ja erinomainen purjehduksen PR-tilaisuus. Nille purjehtijoille, jotka ovat menettäneet motivaationsa merellä, voin suositella lämpimästi kokeilua ensi kesänä. Siellä on sykettä.

Lopuksi haluaisin kiittää viime voitosta Bensow Marinia, WB:tä ja LV-Autoa sekä ennenkaikkea hyvää miehistöä.

